

ΣΟΦΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ-ΒΕΡΒΕΡΗ

Η Μυρσίνη και η ροδιά η ευλογημένη

εικονογράφηση

VIVI MARKATOS

Με λένε Σοφία Πολίτου-Βερβέρη. Τα παιδιά
μου με φωνάζουν *miimyy douce*, δηλαδή
γλυκιά μαμά.

Εσείς μπορείτε να με λέτε όπως σας
αρέσει, αφού όμως πρώτα σας δώσω
μερικές πληροφορίες για μένα.

Έχω μέσα μου:

Πολλές νότες γιατί είμαι δασκάλα πιάνου.
Πολλά γράμματα γιατί γράφω φανταστικές
ιστορίες από παιδάκι.

Πολλές εικόνες γιατί διαβάζω πολλά βιβλία.
Πολλές φωνές γιατί μιλάω με τους ήρωες
των παραμυθιών.

Πολλά χρώματα γιατί χρώματα έχουν και οι
φωνές και τα συναισθήματα.

Λίγους αριθμούς γιατί στα μαθηματικά
ποτέ δεν αρίστεψα αν και είμαι
αριθμομνήμων.

Αρκετή ζάχαρη γιατί μου αρέσουν τα γλυκά.
Όλα τα μπηε γιατί αγαπώ πολύ τη θάλασσα
και τα δελφίνια.

Τις φωνές του ουρανού γιατί μιλάω μ' ένα
πουλί, τον Ξερίόλα, που τα ξέρει όλα.

Ελάτε να πετάξουμε μαζί με του Ξερίόλα
τα φτερά,

θα πάμε παντού και πουθενά να βρούμε
την αλήθεια

μέσα απ' τα παραμύθια!

ΣΟΦΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ-ΒΕΡΒΕΡΗ

Η Μυρσίνη και
η ροδιά η
ευλογημένη

Εικονογράφηση:
Vivi Markatos

Σοφία Πολίτου-Βερβέρη, Η Μυρσίνη και η ροδιά η ευλογημένη
ISBN: 978-618-5040-43-7
Νοέμβριος 2013

Εικονογράφηση:
Vivi Markatos
vmarkatos@yahoo.gr

Επιμέλεια κειμένου, Διορθώσεις:
Δέσποινα Γεωργαντά
d.georgada@gmail.com

Σελιδοποίηση:
Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης
www.facebook.com/minosathanasios.karyotakis

Σύνθεση εξωφύλλου:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

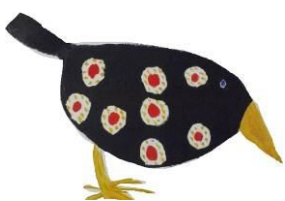
Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη εμπορική
χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε
οποιοδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική,
με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο),
η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά
της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να
αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην
ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στον Παναγιώτη,
την υόρη μου Μυρσίνη - Κατερίνα,
το γιο μου Δημήτρη,
στα ανίγια μου Μάριο, Κατερίνα, Αλέξανδρο, Στέργιο,
στα ανίγια στο νησί,
σε όλα τα παιδιά του υόσμου,
στέλνω σε όλους **αγάπη!**

«Ο φτερωτός Ξεριόλα»

Γεια σας!

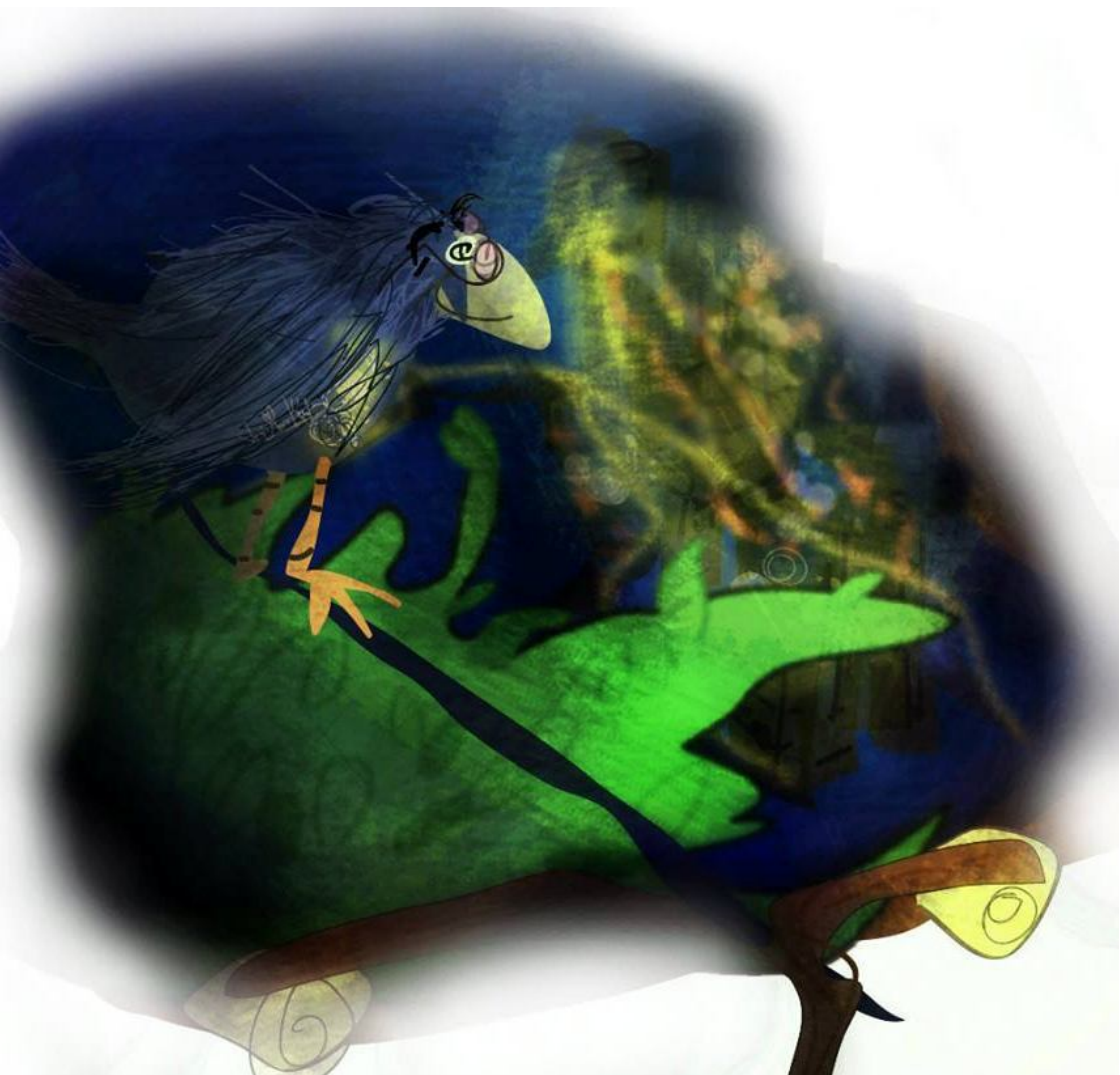
Είμαι ο φτερωτός Ξεριόλα,
Είμαι ο Ξεριόλα που τα ξέρει όλα!

Έρχομαι από τα δάση του Βορρά με τα πυκνά δέντρα
και τη βαριά μυρωδιά της βροχής
πάνω στο καστανό χώμα.
Εκεί είναι η φωλιά μου.

Είμαι ένας φτερωτός ταξιδιάρης.
Πετάω σε όλο τον κόσμο.
Τα φτερά μου είναι μεγάλα
Και η καρδιά μου είναι πάντα ορθάνοιχτη...
...για παραμύθια, ιστορίες και μύθους.
Είμαι ένα ταξιδιάρης συλλέκτης ιστοριών.

Όταν δροσίσει τα απαλό βοριαδάκι, έρχεται η ώρα.
Τότε,
κλείνω τα μάτια, ανοίγω τα φτερά
Και πετάω ακολουθώντας το μονοπάτι του αέρα.
Ο άνεμος, κάθε φορά, με πάει και σ' άλλον τόπο.

Ανακαλύπτω άλλα χρώματα, άλλες ευωδιές,
Πρωτόγνωρες γεύσεις, μαγικές ιστορίες.
Και είναι πολλές οι ιστορίες του κόσμου,
Πολλά και τα παιδιά που περιμένουν να τις ακούσουν.

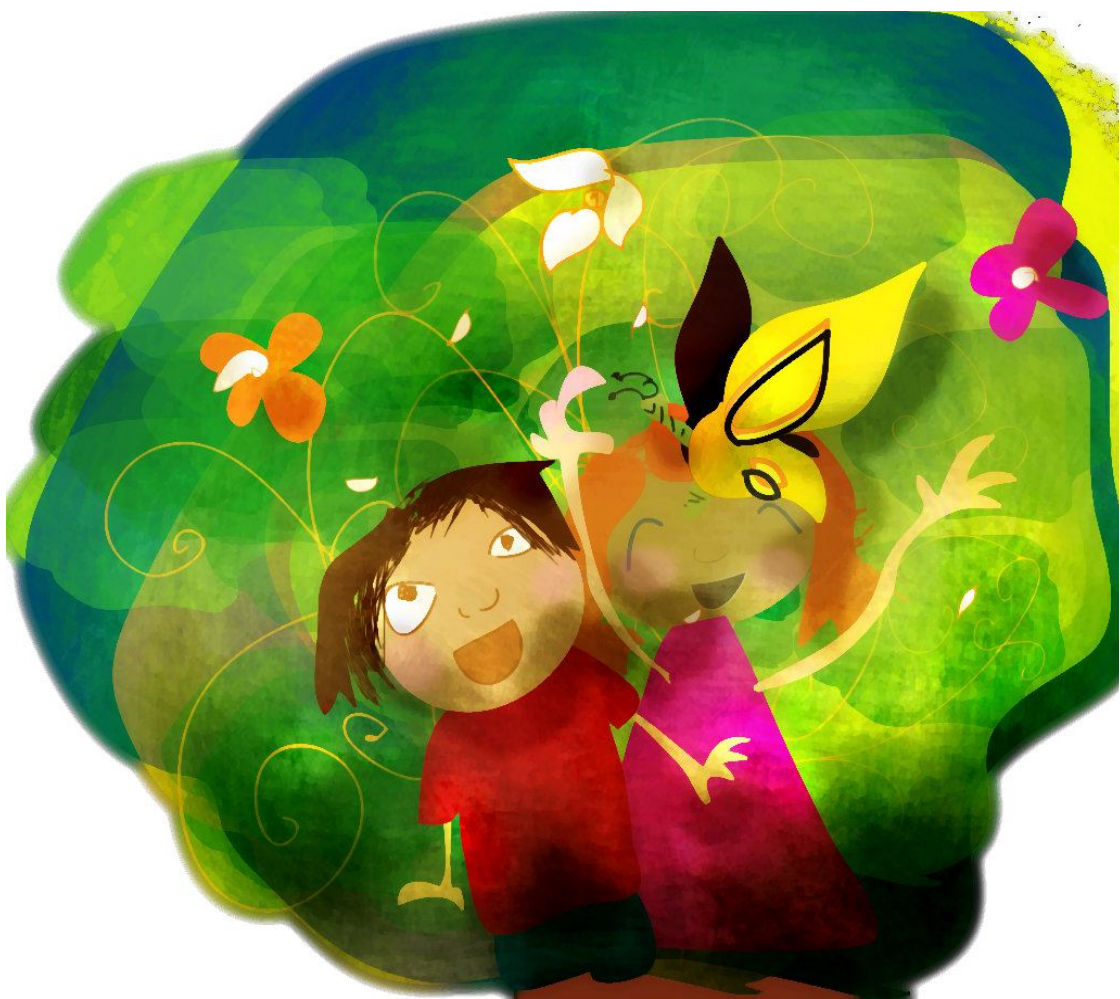
Σκαλώνω σε μια στέγη ή στο κλαδί μιας κρυνιάς,
Περπατώ σε μια αυλή, χαζεύω έξω από ένα σχολείο.

Ακούω όλες τις σκέψεις, όλες τις ιστορίες
και τις μαζεύω στο δισάκι μου.

Οι πιο αγαπημένες μου ιστορίες κολλούν
σαν αστραφτερές βούλες
πάνω στο αψεγάδιαστο μαύρο μου.

Κι έτσι έγινα πουά, αυτή είναι η αλήθεια.

Γύρω - γύρω απ' τη
ροδιά
τρέχουνε τα πόδια,
της Μυρσίνης η
ποδιά
γέμισε με ρόδια!

Βαθιά, στα βουνά τα πράσινα, εκεί που το νερό κυλάει τραγουδιστά και ξεδιψάει τα ζώα, τα δέντρα, και τις νύμφες του λόγγου, εκεί, πάνω από το δροσερό λαγκάδι, άνθρωποι στεριανοί έκτισαν ένα χωριουδάκι.

Το χωριουδάκι αυτό ήταν να το ζηλεύει κανείς, τίποτα δεν τους έλειπε. Ούτε ο Ήλιος ο ζωοδότης, που μεγάλωνε τα ζώα τους και θέριευε τα κηπευτικά τους, ούτε το νεράκι, που πότιζε γέρους, νέους και παιδιά, και ξέγληνε αυλές και σπίτια. Η χαρά και η ζωντάνια τριγύριζαν παντού, στα χαμόγελα των παιδιών, στα αδράχτια των γιαγιάδων, στους νερόμυλους των μυλωνάδων, στον μαυροπίνακα του δασκάλου, στα ψωμιά των κυράδων. Και τα Σαββατοκύριακα, η χαρά και η ζωντάνια και πάλι, ξαπόσταιναν πάνω στα Κυριακάτικα ρούχα για την εκκλησία ή στους καφέδες με το λουκουμάκι δίπλα, στα καφενεία της γηλατείας.

Και όλα κυλούσαν παραμυθένια, αγνά, ήρεμα, αθώα, ώσπου... ένα μεσημέρι, ένα καλοκαιρινό ζεστό μεσημέρι, τρύπωσε μέσα στον ύπνο του χωριού ένας... εφιάλτης που τους τρόμαξε όλους και άλλαξε τις τύχες τους. Στην αρχή, οι θύκοι του δάσους και τα σκυλιά στα μαντριά, μυρίστηκαν τον εφιάλτη στον αέρα και άρχισαν να μοιρολογούν μ' ένα μακρύ ουρλιαχτό.

Υστερα, τα ελάφια και οι αλεπούδες τον είδαν να κοντοζυγώνει και ξεπήδησαν από τις φωλιές τους, τα αρνιά τα μαντρωμένα τον είδαν κι αυτά, και ήθελαν να γκρεμίσουν τους φράχτες. Τα φίδια αισθάνθηκαν τη θέρμη του και, βγαίνοντας από τις τρύπες τους, χάθηκαν βιαστικά στα μυστικά τους μονοπάτια. Τα πουλιά πέταξαν τρομαγμένα, αφήνοντας πίσω στις φωλιές τα αβγουλάκια τους, όμως ο γκρι καπνός του εφιάλτη στον ουρανό, δεν τα άφηνε να βρουν τον δρόμο τους.

Τα σκυλιά συνέχιζαν να γαβγίζουν και τότε, ακούστηκε η καμπάνα της εκκλησίας του Αϊ-Δημήτρη να χτυπάει γρήγορα, τρομαγμένα, και τόσο δυνατά που δεν άφησε κανένα αυτί να συνεχίσει τον ύπνο του. «Τρεχάτε χωριανοί», φώναζε ο παπάς μες στο ηλιοπύρι, «ΦΩΤΙΑ!!!», «ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ!!!», «καιγόμαστε, τρεχάτε να γλυτώσουμε!»

Τέτοια τρομάρα, τέτοιο πανικό οι χωριανοί αυτοί δεν είχαν ξαναζήσει. Το χωριό τους, μήνες, χρόνια και αιώνες, καθόταν περήφανο πάνω από τον λόγγο και με την ομορφιά του, εύφραινε τις καρδιές των ανθρώπων. Παππούδες που είχαν έρθει από πολύ μακριά, το είχαν χτίσει με τόσο μεράκι, και χάρη σε αυτούς, τα παιδιά του χωριού μεγάλωναν με ροδοκόκκινα μάγουλα, με λαμπερά ματάκια, η ανάσα τους μύριζε φρέσκο γάλα και κανέλα, και ο ιδρώτας τους μοσχοβολούσε ανθόμελο. Τώρα, η αποπνικτική κάπνα της φωτιάς, η απειλητική της ζέστη, η φασαρία της, όλα αυτά, πήραν μακριά τις ευωδιές και τα παιχνίδια τους, τα σκαφαλώματά τους πάνω στα δέντρα, το κυνήγι της πεταλούδας, το πιάσιμο του βατράχου, το τραγούδι του τζίτζικα, το κυνηγητό μέσα στο δάσος, το κρυφτό πίσω από τους θάμνους. Πάνε όλα...

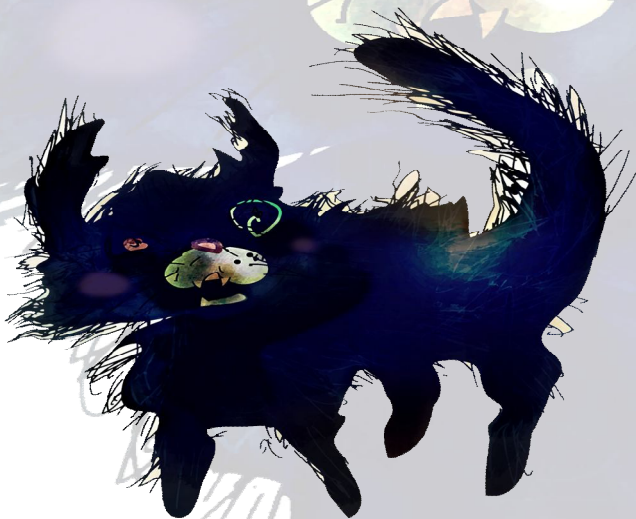

Αμέσως, οι άντρες του χωριού κίνησαν για τη δεξαμενή του νερού, για να παλέψουν τη φωτιά με όσες δυνάμεις είχαν. Η φωτιά όμως, εξαιτίας του δυνατού αέρα, πήσσιαζε όλο και πιο γρήγορα, που σαν να ήταν μια στρατιά από χιλιάδες πύρινους στρατιώτες, κινούνταν προς κάθε κατεύθυνση, με ρυθμό και ζήλο, καίγοντας, καταστρέφοντας έργα θεών και ανθρώπων, αφήνοντας τη γη ορφανή, χωρίς τα γεννήματά της. Πολύ σύντομα οι φλόγες κύκλωσαν το χωριό, βάζοντας σε άμεσο κίνδυνο τις ζωές όλων των ανθρώπων. Δεν πρόλαβαν να βοηθήσουν το χωριό τους, η δύναμη του αέρα τους νίκησε.

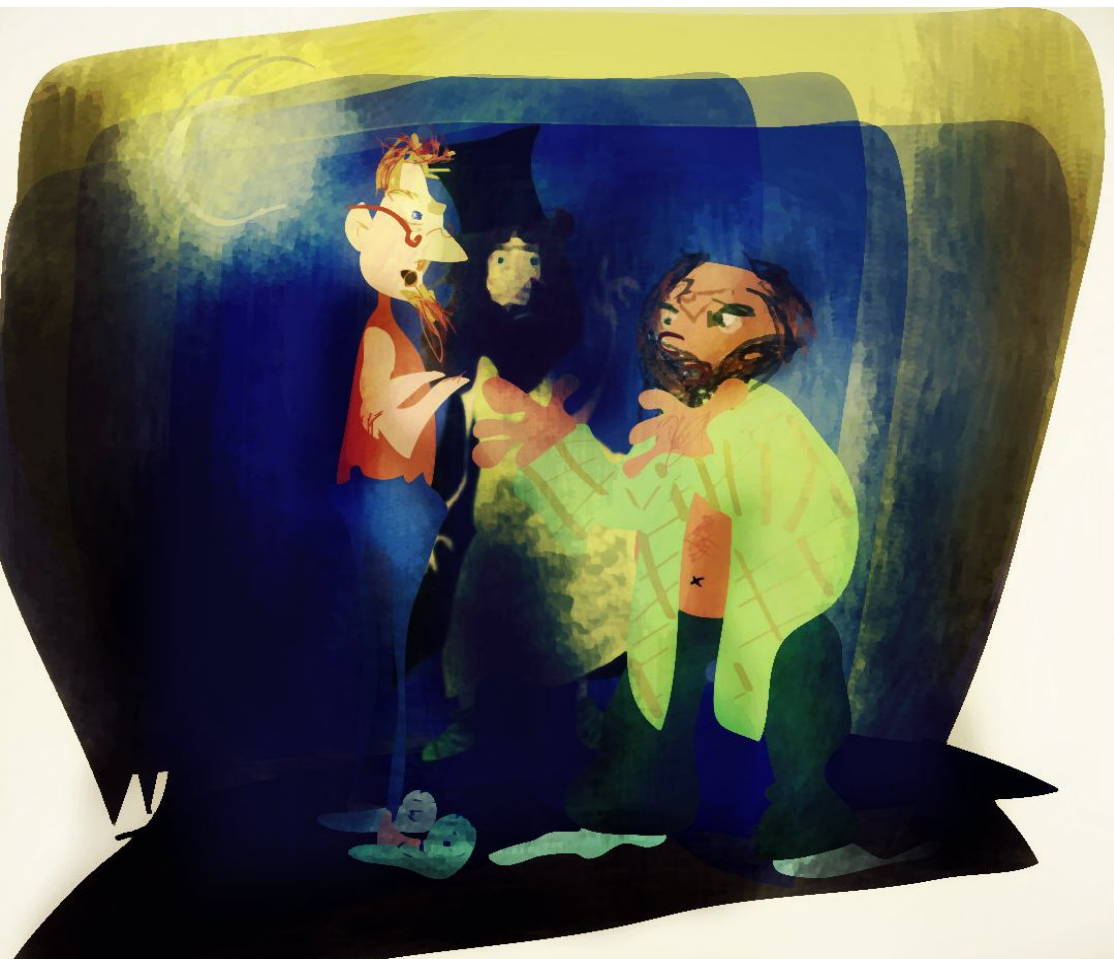
Όλοι οι κάτοικοι του χωριού άρχισαν τότε να τρέχουν προς το ποτάμι, που ήταν το μόνο που θα μπορούσε να νικήσει τη φωτιά. Ο Κοινοτάρχης έτρεξε πρώτος-πρώτος, που δεν είχε προλάβει να ντυθεί γιατί κοιμόταν, και ήταν με τις πυτζάμες, από πίσω η γυναίκα του και τα τρία παιδιά του τρομαγμένα. Και ακολούθησαν ο καφετζής με τον γάτο του τον Ραχάτη, ο μανάβης με τη γυναίκα του και τον γιο τους τον λεβέντη, που δεν σταμάτησε στιγμή, αυτός και η παρέα του, να βοηθάνε τις γριούλες του χωριού να βγουν από τα σπίτια τους.

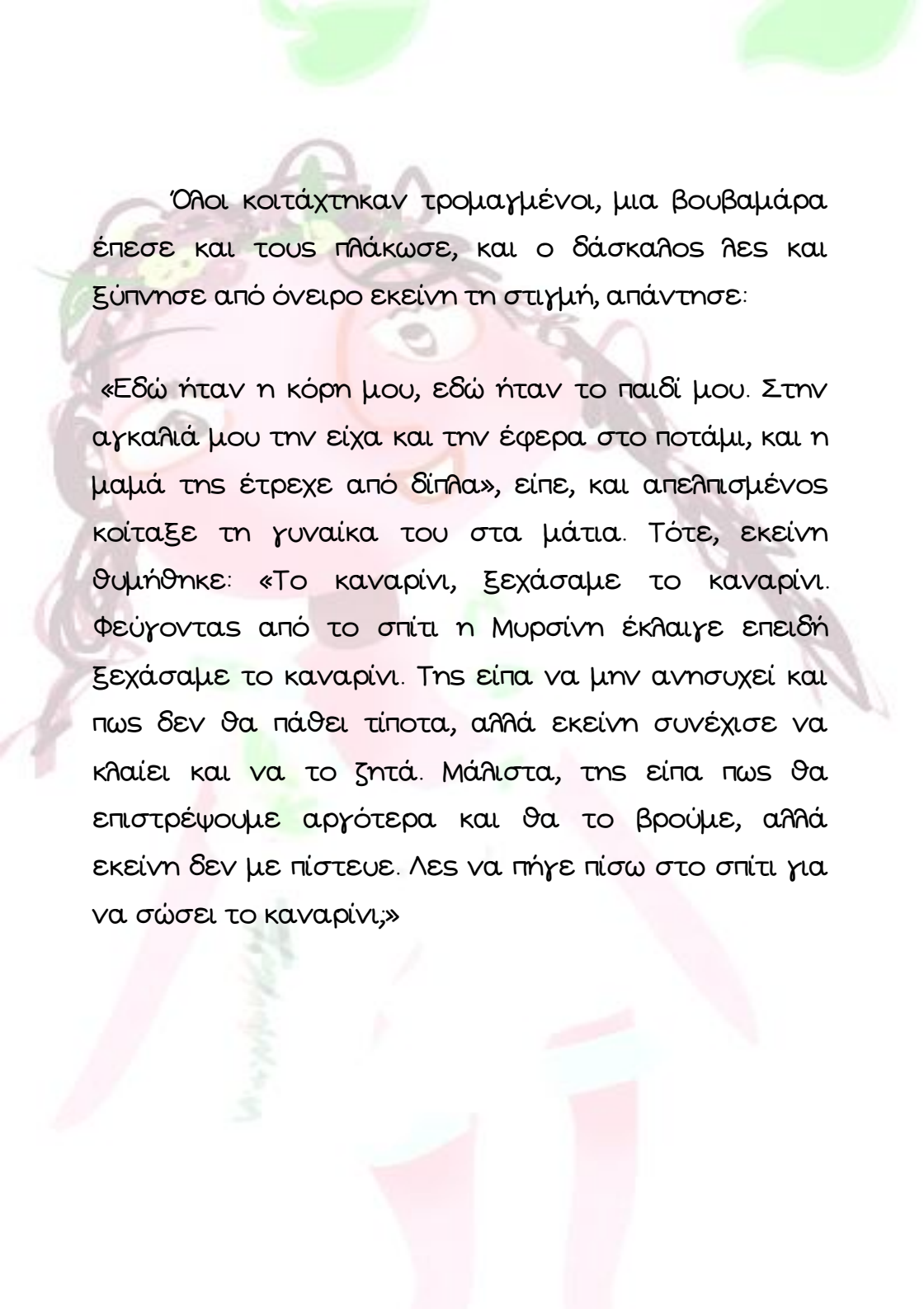

Από πίσω, ο παπάς με την παπαδιά και τα έξι τους παιδιά, ύστερα ο σιδεράς, ο τυροκόμος, ο δάσκαλος, και όλοι οι άλλοι με τις οικογένειές τους.

Όταν όλοι οι χωριανοί μαζεύτηκαν στο ποτάμι,
μια μεγάλη ανάσα ανακούφισης ακούστηκε απ' όλους
και για να σιγουρευτούν πως όλα πήγαν καλά, άρχισαν
να μετριούνται μεταξύ τους. Τότε, ξαφνικά,
ακούστηκε μια φωνή να ρωτάει με αγωνία:

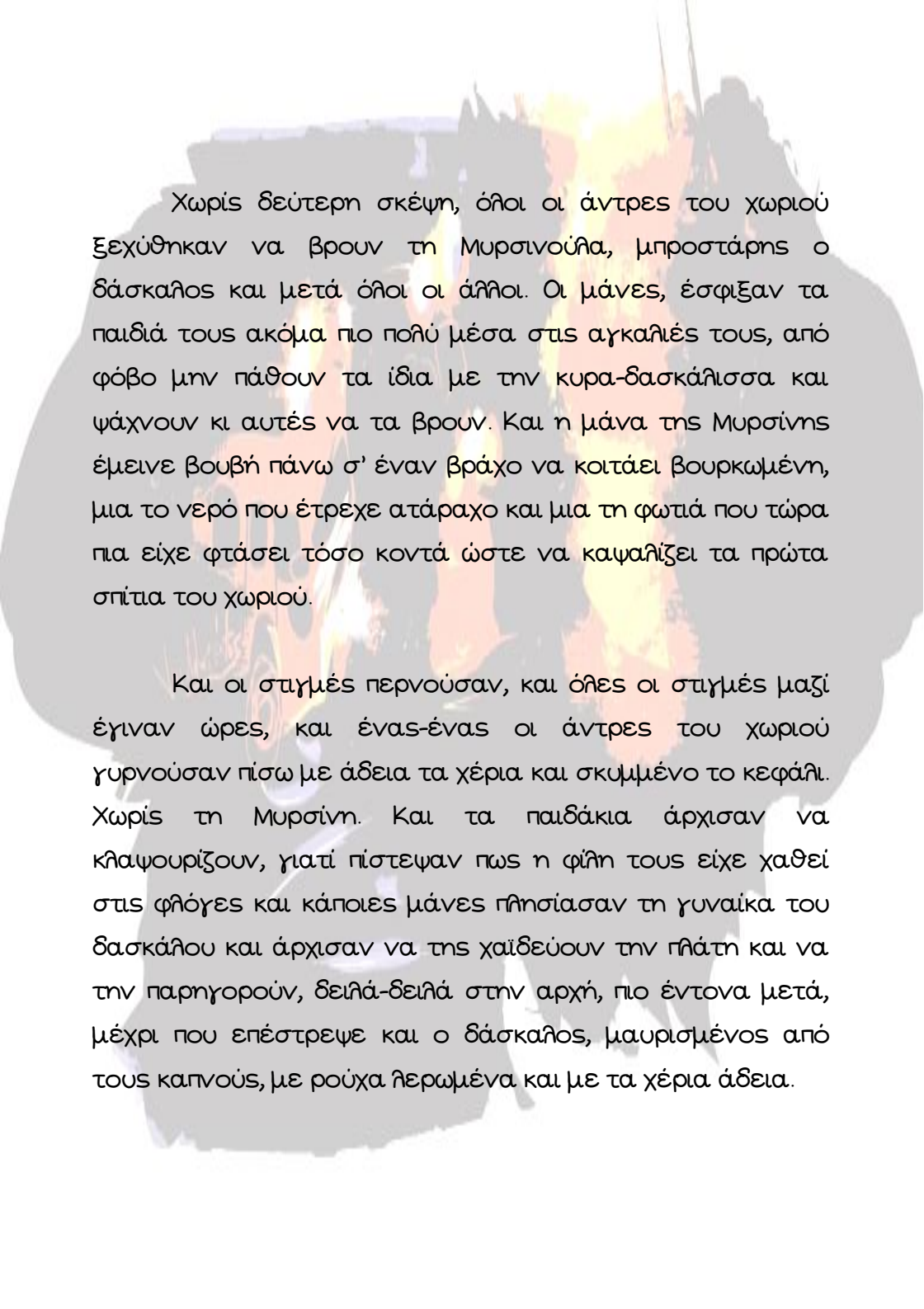
«Κυρ δάσκαλε, πού είναι το παιδί σου;
Πού είναι η κορούλα σου, η Μυρσίνη;»

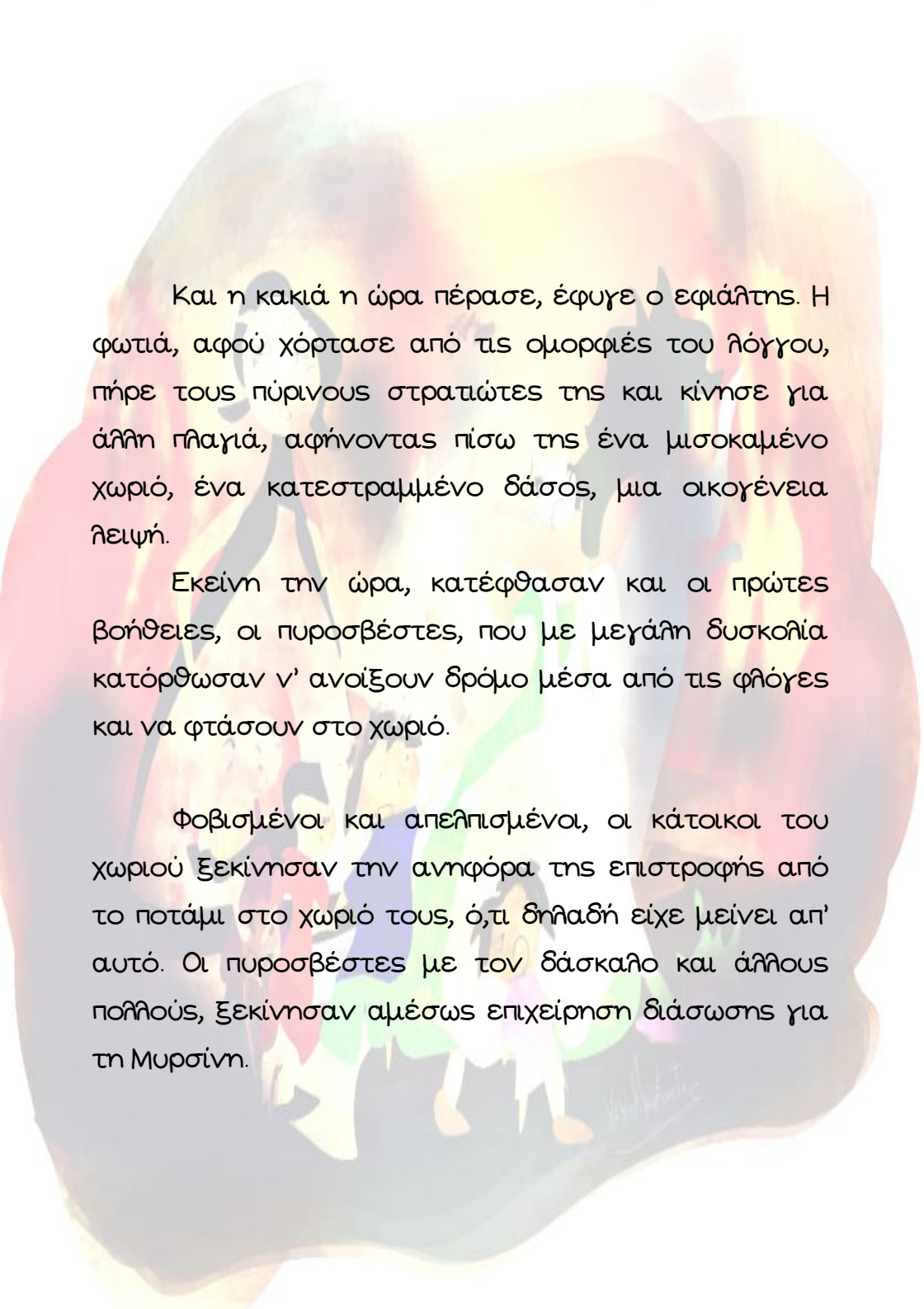
Όλοι κοιτάχτηκαν τρομαγμένοι, μια βουβαμάρα έπεσε και τους πλάκωσε, και ο δάσκαλος Άες και ξύπνησε από όνειρο εκείνη τη στιγμή, απάντησε:

«Εδώ ήταν η κόρη μου, εδώ ήταν το παιδί μου. Στην αγκαλιά μου την είχα και την έφερα στο ποτάμι, και η μαμά της έτρεχε από δίπλα», είπε, και απελπισμένος κοίταξε τη γυναίκα του στα μάτια. Τότε, εκείνη θυμήθηκε: «Το καναρίνι, ξεχάσαμε το καναρίνι. Φεύγοντας από το σπίτι η Μυρσίνη έκλαιγε επειδή ξεχάσαμε το καναρίνι. Της είπα να μην ανησυχεί και πως δεν θα πάθει τίποτα, αλλά εκείνη συνέχισε να κλαίει και να το ζητά. Μάλιστα, της είπα πως θα επιστρέψουμε αργότερα και θα το βρούμε, αλλά εκείνη δεν με πίστευε. Άες να πήγε πίσω στο σπίτι για να σώσει το καναρίνι;»

Χωρίς δεύτερη σκέψη, όλοι οι άντρες του χωριού ξεχύθηκαν να βρουν τη Μυρσινούλα, μπροστά της ο δάσκαλος και μετά όλοι οι άλλοι. Οι μάνες, έσφιξαν τα παιδιά τους ακόμα πιο πολύ μέσα στις αγκαλιές τους, από φόβο μην πάθουν τα ίδια με την κυρα-δασκάλισσα και ψάχνουν κι αυτές να τα βρουν. Και η μάνα της Μυρσίνης έμεινε βουβή πάνω σ' έναν βράχο να κοιτάει βουρκωμένη, μια το νερό που έτρεχε ατάραχο και μια τη φωτιά που τώρα πια είχε φτάσει τόσο κοντά ώστε να καυαλίζει τα πρώτα σπίτια του χωριού.

Και οι στιγμές περνούσαν, και όλες οι στιγμές μαζί έγιναν ώρες, και ένας-ένας οι άντρες του χωριού γυρνούσαν πίσω με άδεια τα χέρια και σκυμμένο το κεφάλι. Χωρίς τη Μυρσίνη. Και τα παιδάκια άρχισαν να κλαψουρίζουν, γιατί πίστεψαν πως η φίλη τους είχε χαθεί στις φλόγες και κάποιες μάνες γηησίασαν τη γυναίκα του δασκάλου και άρχισαν να της χαϊδεύουν την γιάτη και να την παρηγορούν, δειλά-δειλά στην αρχή, πιο έντονα μετά, μέχρι που επέστρεψε και ο δάσκαλος, μαυρισμένος από τους καπνούς, με ρούχα θερωμένα και με τα χέρια άδεια.

Και η κακιά η ώρα πέρασε, έφυγε ο εφιάλτης. Η φωτιά, αφού χόρτασε από τις ομορφιές του λόγγου, πήρε τους πύρινους στρατιώτες της και κίνησε για άλλη πηλαγιά, αφήνοντας πίσω της ένα μισοκαμένο χωριό, ένα κατεστραμμένο δάσος, μια οικογένεια λειψή.

Εκείνη την ώρα, κατέφθασαν και οι πρώτες βοήθειες, οι πυροσβέστες, που με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσαν ν' ανοίξουν δρόμο μέσα από τις φλόγες και να φτάσουν στο χωριό.

Φοβισμένοι και απελπισμένοι, οι κάτοικοι του χωριού ξεκίνησαν την ανηφόρα της επιστροφής από το ποτάμι στο χωριό τους, ό,τι δηλαδή είχε μείνει απ' αυτό. Οι πυροσβέστες με τον δάσκαλο και άλλους πολλούς, ξεκίνησαν αμέσως επιχείρηση διάσωσης για τη Μυρσίνη.

Περπατώντας με δυσκολία μέσα από τα αποκαΐδια, έφτασαν στην έρημη και μαυρισμένη από την κάπνα, πηλατεία του χωριού. Μετά, σε μικρές ομάδες, άρχισαν οι οικογένειες να ανηφορίζουν προς τις γειτονιές τους. Όλοι έφαχναν σύμφωνα με τις οδηγίες της πυροσβεστικής. Τότε, φτάνοντας κοντά στο σπίτι του δασκάλου, έγινε κάτι το αναπάντεχο. Οι πυροσβέστες και οι υπόλοιποι, άκουσαν, ναι, άκουσαν μια παιδική φωνούλα να τραγουδάει. Δεν πίστεψαν όμως στ' αυτιά τους, και γηθσίασαν ακόμα πιο κοντά, μέχρι την αυλή του σπιτιού του δασκάλου, που είχε καεί και αυτή, και τότε, ναι, άκουσαν ξανά την παιδική φωνούλα ακόμα πιο δυνατά, ακόμα πιο καθαρά, να τραγουδάει:

Γύρω - γύρω απ' τη ροδιά
τρέχουνε τα πόδια,
της Μυρσίνης η ποδιά
γέμισε με ρόδια!

Οι πυροσβέστες έτρεξαν γρήγορα στην καμένη αυλή και από πίσω τους ο δάσκαλος με τη μαμά της Μυρσινούλας, γηθσίασαν περισσότερο και τι να δουν: τη μικρή Μυρσίνη ζωντανή, με το καναρίνι στους ώμους της, να χορεύει ξυπόλητη γύρω από τη ροδιά. Τη ροδιά αυτή την είχε φυτεμένη μέσα στην αυλή του σπιτιού τους η γιαγιά Μυρσίνη, πριν από χρόνια, δώρο στη νεογέννητη, τότε, εγγονή της. Εκείνη την ημέρα, η γιαγιά Μυρσίνη είχε δώσει ένα φιλάκι στον κορμό της ροδιάς και στο μαγουλάκι της εγγονούλας της και τους είχε πει:

«Εσείς είστε η συνέχεια μου,
θα προσέχετε η μία την άλλη.
Να είστε πάντα ευλογημένες».

Τώρα, η ποδιά της μικρής Μυρσίνης ήταν γεμάτη από τα ευλογημένα αυτά ρόδια, εντελώς εκτός εποχής, που όμως το ροδί τους χρώμα έδινε ελπίδα στο γκριζο, καμένο τοπίο.

«Μικρή μου, είσαι καλά; Είσαι καλά;» έτρεξαν οι γονείς της Μυρσινούλας και την πήραν αγκαλιά. Εκείνη τους κοίταξε λίγο απορημένα και λίγο πονηρά και τους απάντησε:

«Ήρθε η γιαγιά και έδωσε ένα φιλάκι στη ροδιά κι εκείνη ζωντάνεψε και με πήρε αγκαλιά και κοιμήθηκα μαζί με το καναρίνι μου μέσα στα κλαδιά της». Τι είχε γίνει τελικά;

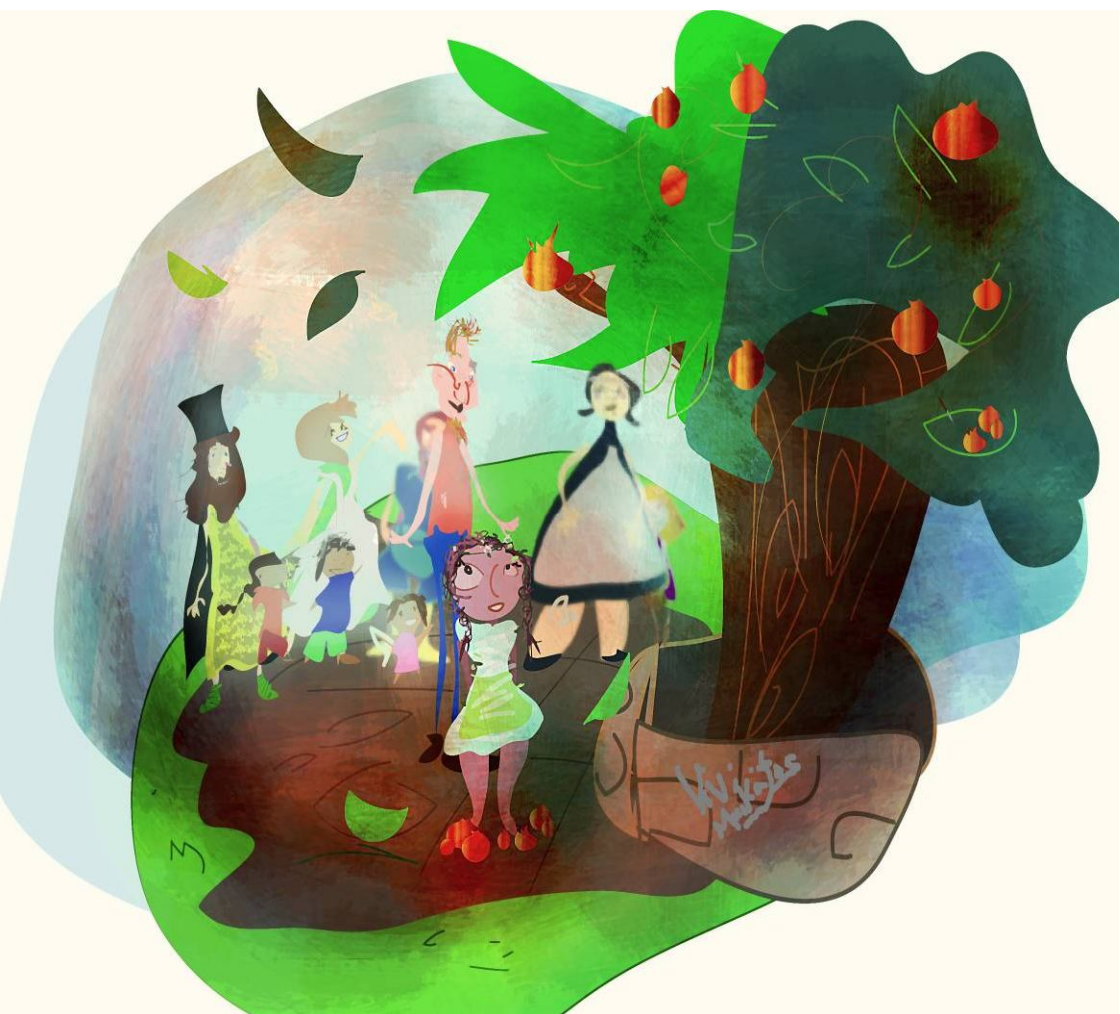
Την ώρα της πυρκαγιάς, η Μυρσίνη είχε φύγει κρυφά από το ποτάμι, για να πάει να σώσει το καναρίνι, που ήταν μέσα σε κλουβί, ανήμπορο να γλυτώσει αν οι φλόγες έφταναν στο σπίτι τους. Προσπαθώντας όμως να επιστρέψει, η φωτιά, ρίχνοντας κάτω στη γη μεγάλους καμένους κορμούς δέντρων, της έκλεισε τον δρόμο κι έτσι δεν μπορούσε να φύγει, να ανταμώσει τους γονείς της. Τότε, η ροδιά η ευλογημένη άνοιξε σαν μια προστατευτική αγκαλιά τα κλαδιά της και την έβαλε μέσα, κι αυτή και το καναρίνι, και τους προστάτεψε μέσα στο φλογερό αυτό μεσημέρι, μέχρι που ο μαύρος εφιάλτης έφυγε. Έτσι, η φωτιά πέρασε από πάνω τους, χωρίς να κάψει ούτε ένα φυλλαράκι από το ευλογημένο αυτό δέντρο.

Κάτω από τη ροδιά, λοιπόν, σώθηκε η μικρή Μυρσίνη και χορεύοντας γύρω της, ξανάφερε τη ζωή και την ελπίδα στο χωριό. Η ροδιά γέννησε πρώιμα ρόδια, γέμισε την ποδιά της Μυρσίνης με αυτά κι εκείνη άρχισε να τα μοιράζει σε

κάθε σπίτι του χωριού, μοιράζοντας έτσι και την ελπίδα, που πήγε και φώλιασε στις ψυχές των ανθρώπων. Κι αυτοί, με τη δύναμη και την αγάπη της γιαγιάς, της ροδιάς και της Μυρσίνης, ξανάχτισαν τα καμένα σπίτια, φύτεψαν νέα δέντρα, και προπαντός ροδιές, και νέα βλαστάρια πύκνωσαν πάλι την γλαυιά.

Από τότε, το χωριό άλλαξε όνομα και μετονομάστηκε σε «Νέα Ροδιά» και η γηατεία του έγινε «γηατεία της Μυρσίνης».

Η **Vivi Markatos** είναι
βραβευμένη θεατρική
συγγραφέας με πολλές
πανελλήνιες διακρίσεις
στον χώρο της
ζωγραφικής και των Κόμιξ
και βραβευμένη
ραδιοφωνική παραγωγός
υπό την Αιγίδα της
UNESCO για ένα
πολιτιστικό αφιέρωμα που
είχε κάνει το 2009. Έχει
συμμετάσχει σε
λογοτεχνικές
παραστάσεις βιβλίων κι
έχει σκηνοθετήσει 5
παραστάσεις για το
Πανεπιστήμιο Αθηνών.
Στον ελεύθερο χρόνο της
αρέσει να ζωγραφίζει,
να ακούει μουσική και να
πηγαίνει βόλτα με τους
φίλους της.

Εργάζεται ως
δημοσιογράφος στον
πολιτιστικό τομέα με
εξίσου διακριτή παρουσία
και με σημαντικές
συνεντεύξεις στον
Γαλαξία FM 92,1 ενώ είναι
η πρώτη ραδιοφωνική
παραγωγός στην Ελλάδα
που παρουσίασε σε
εκπομπή τα "anime", που
πλέον έχουν ένα τεράστιο
αριθμό ακοιούθων ανά τη
χώρα.

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαίτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Το όμορφο χωριό, στολιδάκι κάτω από το χαμόγελο του Ήλιου, έδινε ζωή στους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους, μέχρι που ένας ανυπέربήντος εχθρός ξεχύθηκε κατακόκκινος από θυμό και ζήλια και κατέστρεψε όλη αυτή την ομορφιά. Τι κατέστρεψε τελικά; Η Μυρσίνη, η ροδιά και το καναρινάκι τι απέγιναν; Το χωριό γιατί ξαναβαπτίστηκε; Τελικά, πάντα υπάρχει ελπίδα; Ναι!

